

**Opinia Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych
w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks
postępowania karnego
z dnia 28 listopada 2025 r., nr druku UC 120**

Krajowa Izba Radców Prawnych z aprobatą odnosi się do przedłożonego projektu ustawy nowelizującej Kodeks postępowania karnego, mającego na celu pełne wdrożenie decyzji ramowej 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (dalej: decyzja ramowa). Pragnie jednak także przedstawić pewne uwagi.

Zmiana polegająca na dodaniu do art. 607k § 6 jest uzasadniona w świetle treści art. 18 ust. 1 lit. b oraz art. 19 ust. 2 i 3 decyzji ramowej, zaś redakcja przepisu – jak się wydaje – bazuje na treści art. 607o § 2 k.p.k. Co do zasady jest to zabieg zrozumiały, chociaż warto zauważyć, że przy takim syntetycznym ujęciu brak jest dookreślenia kwestii, które powinny być przedmiotem porozumienia między organem wydającym i organem wykonującym nakaz. Wskazano jedynie ogólnie na warunki przekazania oraz potrzebę uzgodnienia terminu powrotnego przekazania osoby ściganej, istotnego z uwagi na konieczność zapewnienia jej możliwości powrotu do wykonującego nakaz Państwa Członkowskiego, aby mogła tam wziąć udział w przesłuchaniach jej dotyczących, jako strona w procedurze przekazania (art. 18 ust. 3 decyzji ramowej).

Za uzasadnione należy uznać rozszerzenie instytucji tzw. warunkowego przekazania uregulowanego w art. 607t § 1 i 2 k.p.k. na osoby, które w Polsce mają miejsce zamieszkania lub stale tam przebywają, co dopiero w pełni dostosowuje ww. przepis do zakresu podmiotowego wynikającego z treści art. 5 ust. 3 decyzji ramowej, a także czyni polską regulację zgodną z art. 25 decyzji ramowej. Trafnie zainspirowano się w tej części projektu treścią art. 607s § 2 k.p.k.

Analogiczne stanowisko należy wyrazić w odniesieniu do propozycji zmiany art. 607zb § 3 k.p.k., która dostosowuje ten przepis do treści art. 25 ust. 1 decyzji ramowej, rozszerzając zakres podmiotowy unormowania kodeksowego. Trzeba jednak zauważyć, że w literaturze powszechnie i nie bez racji wskazuje się, iż obowiązujące obecnie rozwiązanie „nie jest zgodne z aktualnym brzmieniem art. 607t k.p.k., który przecież nakazuje uzyskać zgodę osoby ściganej będącej obywatelem polskim albo korzystającej w Polsce z prawa azylu na przekazanie zwrotne (...). W doktrynie w związku z tą niekonsekwencją ustawodawcy wskazuje się, że art. 607t k.p.k. powinien znaleźć odpowiednie zastosowanie również w razie przewozu osoby ściganej o obywatelstwie polskim przez terytorium Polski i w konsekwencji niedopuszczalne powinno być udzielenie zezwolenia na tranzyt w takiej sytuacji, jeżeli osoba ścigana nie wyraziła na to zgody. Nielogiczne byłoby bowiem zastrzeżenie na podstawie art. 607zb § 3 k.p.k. obowiązku powrotnego przekazywania osoby ściganej w wypadku wymierzenia jej kary lub środka izolacyjnego i jednocześnie zezwalanie na tranzyt w celu wykonania za granicą takiej kary lub środka (H. Kuczyńska, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów*, red. D. Szumiło-Kulczycka, LEX/el. 2022, teza 3 do art. 607zb i powoływana tam literatura; zob. zwłaszcza: S. Steinborn, *Komentarz aktualizowany do art. 425-673 Kodeksu postępowania karnego*, red. L.K. Paprzycki, LEX/el. 2015, teza 7 do art. 607zb; B. Augustyniak, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, LEX/el. 2025, teza 5 do art. 607zb). Wydaje się zatem zasadne postulowanie wprowadzenia do art. 607zb § 3 k.p.k. uzależnienia zezwolenia na przewóz osoby ściganej na podstawie nakazu europejskiego przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od wyrażenia przez nią zgody.

Nie budzi wątpliwości dodanie art. 607ya k.p.k., który dostosowuje regulację Kodeksu postępowania karnego do treści art. 21 decyzji ramowej. Również przepis intertemporalny wydaje się rozwiązaniem prawidłowym.

Opracował: r.pr. dr Szymon Krajnik,